

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Psalm 103, 1
Huwelijksdienst

1. **Votum**
2. **Zegengroet**
3. **Zingen : Gezang 165**
4. **Gebed voor de opening van het Woord**
5. **Schriftlezing : Psalm 103 (vertaling 1951)**
6. **Zingen : Gezang 162 : 1, 2 en 4**
7. **Tekst : Psalm 103 : 1 (vertaling 1951)**
8. **Prediking**
9. **Zingen : Psalm 103 : 1 en 2**
10. **Geloofsbelijdenis door het zingen van Gezang 123 na diverse onderdelen huwelijksformulier (vers 1 na *Instelling*, vers 3 en 4 na *De verhouding in het huwelijk* en vers 5 na *Belofte*)**
11. **Huwelijksbevestiging**
12. **Toezingen bruidspaar : Gezang 129 : 1 en 2**
13. **Dankzegging en gebed**
14. **Collecte**
15. **Slotzang : Gezang 163 : 1, 2 en 3**

Willem en Judith, familie en vrienden van Willem en Judith, broeders en zusters,

Wat is de formule voor een goed huwelijk? Daar is natuurlijk niet één simpele formule voor. Daar is het leven te ingewikkeld en onvoorspelbaar voor. Er zijn wel een paar dingen die heel belangrijk zijn. Zoals met elkaar in gesprek blijven. Zoals altijd respectvol met elkaar omgaan. Zoals het geluk voor de ander zoeken. Maar als je erover doordenkt zijn de woorden van de tekst die jullie voor vanavond hebben uitgekozen wel de belangrijkste regel voor een gelukkig huwelijk. “Prijs de Here, mijn ziel, en al wat in mij is, zijn heilige naam.” Als je nadenkt over jullie tekstkeuze zou je achter je oor kunnen krabben. Want waar roept de tekst toe op? Om de Here te loven. Het woord ‘loven’ gebruiken we misschien niet zo veel meer in onze tijd, maar het verschijnsel is nog altijd levend. Buitengewoon goede voetballers worden geprezen door de kenners. President Obama wordt geprezen om zijn grote gaven. En spontane verliefde mensen houden ook niet op de ander te loven en te prijzen. Ze is zo knap. Ze is zo lief. Hij heeft zoveel humor. Hij is zo leuk. Familieleden kunnen er wel een helemaal gek van worden. ‘Ja, we weten het nu wel. We zijn blij dat je zo enthousiast bent. Maar we worden er nu wel een beetje moe van.’

En vandaag zijn jullie getrouwd. Het is jullie dag, zoals mensen dat wel zeggen. De ogen zijn op jullie gericht. Jullie zijn het middelpunt van de plechtigheden en van de feestvreugde. Maar jullie wijzen van jullie af en zeggen: ‘Loof de Here, mijn ziel en al wat in mij is, zijn heilige naam.’ En dat is precies hoe het moet. En het is ook de goede weg voor een goed huwelijk. Want waarom vinden mensen hun huwelijk zo vaak teleurstellend? Omdat ze verkeerde verwachtingen van het huwelijk hadden. Ze hadden namelijk gedacht dat het huwelijk hun gelukkig zou maken. Maar als ze ven hadden nagedacht, dat hadden ze geweten dat het huwelijk niks doet. Het huwelijk is een levensverband dat de Here voor man en vrouw heeft ingesteld. Maar als zodanig doet het huwelijk niets. Maar misschien dachten ze niet dat het huwelijk hun gelukkig zou maken. Maar dachten ze dat de ander hun gelukkig zou maken. Want daarom trouw je toch. Omdat het je een gevoel van geluk geeft als je bij hem of haar bent. Toch zou dat een gevaarlijke reden zijn om te trouwen. Want nu maakt hij of zij je wel gelukkig en dat zal in de toekomst ook zo zijn, is maar de vraag. Wie met het idee in het huwelijk stapt dat de ander je gelukkig zal maken, die neemt een groot risico. Want er kan gemakkelijk een periode in een huwelijk komen dat je het gevoel hebt dat de ander je

meer moeite dan geluk geeft. En dan kun je gaan denken dat je misschien wel gelukkiger zou zijn als je toch met iemand anders getrouwd was. En dat zijn de eerste flinke scheuren in het huis van het huwelijk. Wie het huwelijk instapt met het idee dat de ander je wel gelukkig zal maken, maakt een grote kans dat zijn huwelijk vroegtijdig zal eindigen.

Je moet je geluk niet van het huwelijk verwachten. Je moet zelfs niet verwachten dat de ander je gelukkig zal maken. Misschien hebt u inmiddels het gevoel gekregen dat ik een enorm negatieve kijk op het huwelijk heb. Maar dat heb ik niet. Het huwelijk is een prachtige instelling en er valt veel te genieten in het huwelijk, maar om in het huwelijk te kunnen genieten, moet je wel eerlijke verwachtingen hebben en moet je weten waar je je geluk moet zoeken. En jullie tekstkeuze geeft prachtig aan waar jullie moeten zijn.

Want waarom zegt .. niet: “Loof ..., mijn hart en al wat in mij is zijn heerlijke naam.”? En omgekeerd? Omdat je dan een enorme last op elkaars schouders legt. Omdat je dat van de ander gaat vragen, wat alleen God kan geven. Alles begint bij God. Ons leven begint bij de Here. We waren al in zijn gedachten voordat we tot leven kwamen in de schoot van onze moeders. Hij stond voor jullie klaar aan het begin van jullie leven. Toen jullie een week of twee oud waren, heeft de Here jullie zijn trouw, liefde en zorg beloofd. En Hij heeft deze bewezen. Hij was erbij toen jullie enkele jaren geleden echt oog voor elkaar kregen. Hij was er vanmiddag bij toen jullie elkaar trouw beloofden op het stadhuis. En Hij is erbij als jullie vanavond deze belofte hier herhalen. De Here is onze God. De Here is jullie God. En het is zijn vreugde om jullie God te zijn.

Toen ik jullie vroeg naar de gedachten die jullie bij deze tekst hebben, noemden jullie de volgende dingen. “De tekst geeft een gelukkig gevoel. Gevoelens van genegenheid, nabijheid, en liefde. En de tekst geeft aan wat we willen. Namelijk samen voor de Here leven en daarin de Here loven.” Liefde, genegenheid en geborgenheid dat is wat God jullie twee inderdaad wil geven. Hij wil jullie liefde zijn. Hij wil jullie bron van genegenheid zijn. Hij wil jullie geborgenheid zijn. Wat mensen van het huwelijk verwachten of van hun huwelijkspartner verwachten, dat moeten ze van de Here verwachten. Want met de Here kun je altijd verder.

Dat geeft zijn naam Here ook aan. ‘Loof de Here’, zegt David. En die naam is bewust gekozen. Want met die naam Here wil God ons laten weten wie Hij is. Namelijk dat Hij iemand is die zich aan zijn beloften houdt. Mensen houden zich lang niet altijd aan hun

Woord. De Here wel. Met die naam geeft God ook aan dat Hij voor ons klaar staat. En dat deze naam van God niet alleen maar een mooie naam is, weet David uit ervaring. Want met vers 1 zet David de toon van de Psalm. Met de woorden: 'Loof de Here, mijn ziel.', sluit David de Psalm af. En in de tussenliggende verzen, maakt David duidelijk waarin God die naam Here waar maakt. Namelijk dat de Here onze ongerechtigheden, onze zonden vergeeft. Is dat niet een enorme rijkdom en troost om dit te weten. De Here vergeeft wat we verkeerd doen. De Here vergeeft als we tekort zijn geschoten. De Here vergeeft het ons zelfs dat het verkeerde doen ons in het bloed zit. Om in deze wereld een relatie met een ander in stand te kunnen houden, dan moet er de bereidheid zijn om te vergeven. De Here heeft die bereidheid altijd. Altijd kun je terug naar Hem. Wat voor rommel je ook hebt gemaakt. Hij vergeeft. En als jullie altijd weer uit de bron van Gods vergevingsgezindheid putten, dan zullen jullie daarin ook de kracht vinden om elkaar te vergeven. Ook zullen jullie daarin de kracht kunnen vinden om jezelf je fouten en tekortkomingen te vergeven. Misschien zul je ooit iets doen waarvan je je nu niet voor kunt stellen dat je het ooit zou doen. Dan stel je anderen teleur. Maar je stelt ook jezelf teleur. Maar juist als kind van God kun je dan toch weer met jezelf door de deur, omdat je weet dat de Here je vergeeft om het offer van zijn Zoon Jezus Christus.

David zegt ook van de Here dat Hij ons leven verlost van de groeve. De groeve verwijst naar de dood. En het is de dood die voor veel mensen extra druk zet op het huwelijk. Want als we niets hebben dan dit leven, met zeventig of tachtig jaar leven, dan is het wel extra belangrijk dat je huwelijk biedt wat jij ervan verwacht. Dan wordt het veel moeilijker met teleurstellingen om te gaan. Met ziekte of handicap. Met werkeloosheid of arbeidsongeschiktheid. Maar als we leven vanuit de rust dat de Here Jezus ons leven verlost heeft van de dood, dan hebben we meer geduld, want ons leven is niet met tachtig jaar voorbij. Er wacht een hele eeuwigheid op ons. En de moeiten van dit leven wegen uiteindelijk toch niet op tegen de eeuwige vreugde die op ons wacht.

'Loof de Here, mijn ziel', zegt David. David spreekt tot zijn eigen hart. Hij spreekt tot de mens die hij is. Een mens met gedachten. Een mens met gevoelens. Een mens van vlees en bloed. Een mens die gemakkelijk vervalt tot oppervlakkigheid en halfslachtigheid. Maar David verzoent zich daar niet mee. Hij spreekt zichzelf toe. Hij moedigt zichzelf aan, om stil te staan bij de God van zijn leven. De God die zo goed voor hem zorgt. En hij moedigt zichzelf aan om deze zorg van de Here onder woorden

te brengen in het loven en prijzen van God. En zo wijst David jullie, Willem en Judith en ons allen de weg naar het geluk. Loof en prijs de Here. Ja, al wat in mij is, moet God heilige naam prijzen.

Zoek jullie geluk bij de Here, jullie God. En als jullie dat doen dan zullen jullie ook doen, zullen jullie met meer ontspanning leven. Juist wie het voor zijn huwelijksgeluk van de Here verwacht, kan met meer ontspanning in het huwelijk stappen. Want je staat er niet met zijn tweeën voor.

De boodschap van deze preek is dus heel opmerkelijk voor een dag als vandaag. Als jullie samen gelukkig willen worden, Willem en Judith, dan moet je dat geluk in de eerste plaats buiten je huwelijk zoeken. Dan moet je je geluk niet in de eerste plaats bij elkaar zoeken, maar bij de Here. Laat Hem telkens weer de bron zijn waaruit jullie liefde voor elkaar putten. Laat zijn genegenheid de bron van jullie genegenheid zijn. Laat de geborgenheid die jullie elkaar willen geven, geworteld zijn in de geborgenheid die jullie bij de Here voelen.

En als er dan moeilijke tijden in jullie huwelijk zijn, laten dan de woorden van deze tekst op jullie lippen zijn: Loof de Here, mijn ziel, en al wat in mij is, zijn heilige naam.

Amen